

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 23.4.25

תאריך:

בפני חברי הועדה:

ד"ר שירלי לוז	- כיושבת ראש
ד"ר תמר וכטר	- נציגת הסתדרות האחים והאחיות
עו"ד יגאל חיות	- נציגת היועץ המשפטי לממשלה

התובע:

עו"ד תומר דגני חנית

נגד

הנקבל:

האח אייל פיימן

באמצעות ב"כ שי.רודה

במייל: shairodalaw@gmail.com

דין וחשבון לפי תקנה 16 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות) התשמ"א - 1981

1. הקובלנה:

הדין המשמעותי במשרד הבריאות, בכ' הקובל, קובלנה (להלן: "הקובלנה") נגד האח אייל פיימן (להלן: "הנקבל") בעבירות לפי סעיפים 15(1) ו- 15(4) לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות) התשמ"א 1981. (להלן: "תקנות בריאות העם").

2. האירועים ברקע הקובלנה:

1. אייל פיימן הוא אח מוסמך בעל רישיון מספר 758046.
 2. אייל פיימן שימש אח מוסמך במחלקה פנימית ה' בבית החולים ברזילי באשקלון.
 3. ביום 14.2.2024 הודה והורשע, על פי כתב אישום, בבית משפט השלום באשקלון בשלוש עבירות של פגיעה בפרטיות לפי סעיפים 5 ו-2(3) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א 1981.
- להלן בתמצית עובדות המקרה על פי כתב האישום המתוקן בהסדר:
- במחלקה ישנם שני חדרי הלבשה, אחד גדול ואחד קטן, המשמשים את צוות המחלקה להחלפת בגדים.
- טרם האירועים רכש הנאשם (להלן: "הנקבל") מצלמה קטנה אשר יכלה לצלם צילום וידאו.
- בתחילת חודש אפריל 2023 או בסמוך לכך, הציב הנקבל את המצלמה שקנה בחדר ההלבשה הגדול, בכוונה לתעד את נשות צוות המחלקה, מחליפות את בגדיהם. המצלמה שהונחה תיעדה שתי בנות צוות.
- ביום 21.4.23 הניח הנקבל את המצלמה בחדר ההלבשה הגדול על מנת שתצלם את האחות א.ט. מחליפה את בגדיה. האחות א.ט. נכנסה לחדר ההלבשה ולאחר שיצאה ממנו לקח הנקבל את המצלמה מהחדר, אך לא צפה בסרטון.
- למחרת, ב- 22.4.23, הניח הנקבל את המצלמה מתחת לכיור בשירותים, על מנת שתצלם את א.ס. כוח עזר, שעובדת במחלקה, עושה את צרכיה. העובדת א.ס. נכנסה לשירותים והחלה לעשות את צרכיה. במהלך עשיית הצרכים נפלה המצלמה ארצה ודבר התקנת המצלמה התגלה.
- הנקבל במעשיו הנ"ל פגע במזיד בפרטיותן של עובדות המחלקה, בכך שצלם אותן כשהם ברשות היחיד.
- בתאריך 14.2.24, על יסוד הודאת הנקבל בכתב האישום המתוקן, הורשע בעבירות כאמור לעיל.

3. הוועדה:

המשנה למנהל הכללי של משרד הבריאות מינה את החתומים מטה להיות חברי הוועדה שתדון בקובלנה הנ"ל.

4. ההליך לפני הוועדה:

בישיבת הוועדה מיום 17.3.24 הודיע בכ' הקובל כי יש בידו גזר דין שניתן נגד הנקבל. בכ' הנקבל הודיע כי הוא מתנגד להגשת גזר הדין שניתן ע"י בית משפט השלום נגד הנקבל מאחר והוא הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על ההרשעה שנפסקה נגד הנקבל. לפיכך פסק הדין שניתן בבית המשפט השלום אינו חלוט. לשאלת חבר הוועדה לעניין כתב האישום אומר בכ' הנקבל "כן, הוא הורשע והודה". מנגד טען בכ' הקובל כי הקובלנה שהוגשה נגד הנקבל הינה על בסיס הודאתו בבית המשפט במעשים שעשה כאמור בכתב האישום, המהווים התנהגות שאינה הולמת על פי סעיף 15(1) ו- (4) לתקנות בריאות העם, לפיכך ההרשעה או ביטולה אינה רלוונטית, והוא מוכן לצאת מתוך הנחה שבית המשפט המחוזי יקבל את הערעור ויבטל את ההרשעה. לאור זאת הוא מוכן לתקן את כתב הקובלנה ולמחוק את סעיף 15(4) לעניין ההרשעה. לאור תיקון כתב הקובלנה הודיע בכ' הנקבל כי הוא מודה בסעיף 15(1) שבכתב הקובלנה – התנהגות שאינה הולמת.

טיעוני הצדדים לעניין אמצעי המשמעת:

להלן עיקרי הטיעון של בכ' הקובל:

בכ' הקובל העיד את אחת הנפגעות האחות א.ט., והגיש באמצעותה מכתב שהעדה כתבה לוועדה. סומן ת/1. העדה ספרה שעבדה בבית החולים ברזילי (מקום האירוע) כשסיימה את לימודי הסיעוד. באותה עת הנקבל עבד שם. הוא היה אח ותיק. כעובדת חדשה הסתמכתי והאמנתי ובטחתי בו. זה התחיל בכל מיני מחוות, כל מיני פתקים בנעליים. אחרי שכל הסיפור התפוצץ ביקשתי לעבור מחלקה. ולאחר מכן נאלצתי להתפטר כי לא הצלחתי להמשיך לתפקד כמו שצריך, לא לתת אימון באף עובד חדש שהגיע לשם. כל מקום במחלקה הזכיר לי וגרם לתחושות לא נעימות. פחדתי להיפגש אתו בכותלי בית החולים. חשוב לי לציין שזו באמת פגיעה ברמה אישית, ברמת העבודה במקום שהוא אמור להיות בטוח. על הסיפור בכלל אני לא ידעתי. רק כשהגעתי למשטרה ידעתי, כשהתחלתי להבין אחרי השאלות. החברה מצאה את המצלמה והיא ספרה לי. הייתי בשוק הלכתי לטיפול פסיכולוגי שנמשך עד עכשיו. עברתי מדירה באשקלון לבאר שבע. קשה לי להיכנס לעבודה חדשה, להיכנס למקומות ציבוריים, לשירותים, חוסר אמון בעבודה חדשה. להיות אח זה דורש אמון כלפי

הצוות כלפי המטופלים. בן אדם עם עבר פלילי לא יכול לבוא ולשרת ציבור. דרושה מוסריות עליונה לתפקיד כזה.

בכ' הקובל טען כי המעשה המדובר הוא מעשה חמור. העדה " התפרקה, היא מפורקת". זה משפיע על כל היבטי החיים שלה. היא מבקשת את הגנת הוועדה. לנפגעת השנייה לא היו לה את הכוחות להגיע לדיון. הציבור והאחיות המגיע לבית החולים נותן את האמון בוועדה. הציבור לא יכול להשתמש, להיעזר במקצועות הרפואה אם אין לו אימון בעוסקים במקצוע. הנקבל לא הואשם בעבירת מין. פגיעה בפרטיות, לכאורה, יכולה להיות גם עבירה מאוד קלה. אם צפיתי במחשב שיש בו פרטים רפואיים, זו הפרה של הפרטיות, זו עבירה חמורה. אנחנו לא נמצאים בעולם הפלילי אלא בעולם הרפואי. על פי התסקירים שהוגשו ע"י בכ' הנקבל, המעשה שהנקבל עשה היה על רקע משיכה מינית. מצטט מתסקיר נ/1 "אייל מסר כי טרם ביצע את העבירות חווה משיכה מינית כלפי המתלוננות..." מדובר במעשים ממניע מיני, ולכן החומרה שלהם היא לא פגיעה בפרטיות מקרית, אגבית, לצורך קונדס או טעות בשקול דעת. הנקבל לא עצר במעשיו. הסיבה היחידה שזה נעצר כי הוא נתפס. כי המצלמה נפלה. המעשים בוצעו בתפקידו כאח, במחלקה שבה עבד בבת החולים.

לא מצאתי תקדימים שהם דומים מאוד למקרה זה. יש שני מקרים שמזכירים מקרה זה. המקרה של אחות, סוהיל זינתי, שניצלה את תפקידה ואת גישתה למאגרי מידע רפואיים וניגשה לרשומות הרפואיות של מטופלת שעברה הפלה ומסרה את המידע לבן זוגה, זה מקרה חמור מאוד. ועדת המשמעת המליצה על התלייה לשנה. מנהל משרד הבריאות החמיר להתלייה של שנתיים. מקרה נוסף בעניין האח גדי לומלנסקי. האח שם צילם את איבריהן המוצנעים של מטופלות. רישיונו בוטל לצמיתות.

בכ' הקובל ביקש לבטל את רישיונו של הנקבל.

להלן עיקרי הטיעון של בכ' הנקבל:

בכ' הנקבל הגיש שני תסקירי שירות המבחן. האחד מתאריך 30.6.2024 סומן ת/1 והשני מתאריך 3.11.2024 סומן ת/2. תסקירים אלה מלמדים על הדרך שהנקבל עשה ועל הטיפול שהוא עושה ועל החרטה הכנה והצער על המעשה.

לשאלת חבר הוועדה השיב בכ' הנקבל כי הנקבל לא שמר את התמונות במחשב ולא צפה בהן.

הנקבל השיב לשאלות חברי הוועדה ואמר:

היה לי דחף מיני כלפי אותן שתי מתלוננות. בעצם אני טעיתי בשיקול הדעת שלי והצבתי להן מצלמות כי היה לי איזה רגש כלפיהן. וידעתי שאני לא אוכל להשיג את הרגש הזה כי שתיהן בעצם היו בזוגיות, בקשרים. ובאותו רגע הדחף שלי היה בעצם לממש את הרגש הזה דרך הצבה של מצלמה שתתעד אותן בהלבשה תחתונה. לא ראיתי שום תמונות. שמתי את המצלמה והיא תיעדה. אני לא צפיתי במה שהיא תיעדה. כיום לאחר הטיפול אני מבין איפה טעיתי...אני יודע איך להימנע מהדבר. אני הודיתי שהצבתי את המצלמה. היא נמצאה ע"י האחות שתיעדתי אותה. אני יודע שהמעשה הזה הוא לא נכון, אני יודע שאסור לעשות את זה. אני לא הייתי רוצה שיעשו לי את זה. לא הייתי רוצה שיעשו את זה לקרובים שלי. ואני יודע מה ההשלכות של מה שקורה עם זה, גם לא רק מהפן הפלילי או האתי. הן נפגעו ממני. הן היו חברות שלי. לא רק לצוות במחלקה, גם מעבר לשעות העבודה. פגעתי בהן. פגעתי בכל המחלקה. הם נתנו בי אמון ואני פגעתי באמון שלהם. עשתי מעשים שהם אסורים. עד היום אני מצטער על זה.

לדברי בכ' הנקבל הוא מודה בכתב הקובלנה. יחד עם זאת הוגש ערעור על מנת לבטל את ההרשעה. במשפט פלילי יש אפשרות לקבוע שביצעת את המעשים, אתה צריך להודות בהם. לבית המשפט יש אפשרות לבטל את ההרשעה, שלא יהיה לך עבר פלילי וזאת לאפשרות להתקבל לעבודה במוסדות ציבוריים. לא טענו שהמעשה הוא קונדס. הוא רצה לראות אותן מתלבשות. זה כתוב בכתב האישום. בזה הוא הודה. פגיעה בפרטיות זו לא עבירת מין. זו עבירה חמורה. על פי התסקירים שהוגשו הוא עבר טיפול על מנת שבעיה זו לא תחזור. לא נתפסו תמונות. אין חשש לעוד מקרים. אין מחלוקת שהוא לא צפה בסרטון. הוא הבין את החומרה. הוא מבין שעשה טעות. הוא עבר שיקום. אם תשללו לו את הרישיון אתם פוגעים בשיקום שלו. הוא הביע חרטה עוד במשטרה. לקח אחריות והודה בהזדמנות הראשונה. הוא פיצה את הנפגעות ב-4000 שקל. במסגרת תביעה אזרחית יש פיצוי ב-100 אלף שקל לכל נפגעת. הפסיקה בעניין גד לומלסקי: שם מדובר במעשה מגונה בנסיבות אינוס. זה לא דומה למקרה שבפנינו. למחיקת סעיף 7 מכתב הקובלנה, זה גם משליך על החומרה של הקובלנה. אין הרשעה בקלון. וזה משליך על האימון הציבור. האירוע קרה באפריל 23 אנחנו באפריל 25. הנקבל עדיין עובד. קיים שיהוי בהגשת הקובלנה. צריך לתת לנקבל הזדמנות לעלות על דרך המלך.

בכ' הנקבל ביקש להימנע מביטול הרישיון. במידה ולא ביקש להתלות לתקופה מינימלית קצרה ביותר של שבועות לחילופין חודשים ספורים.

לטענת בכ' הנקבל לשיהוי בהגשת הקובלנה, השיב בכ' הקובל כי אין סמכות לתובע לבקש להתלות את הרישיון באופן זמני עד סוף ההליכים.

הוועדה רואה בחומרה יתרה את התנהגותו ומעשיו של הנקבל המהווים בהחלט התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסייעוד. העבירה בה הורשע בערכאה הראשונה, הינה על פי חוק הגנת הפרטיות סעיף 5 "הפוגע במזיד בפרטיות

זולתו באחת הדרכים האמורות, לעניינינו, סעיף 2 (3) "צילום אדם כשהוא ברשות היחיד", על פניו נראית, לכאורה, כעבירה קלת ערך, לא חמורה במיוחד. אולם אם נצלול לעומק המעשים אותם ביצע הנקבל: הנחת מצלמות בחדר ההלבשה ובשירותים על מנת שתצלם את הנפגעות, האחת כשהיא מחליפה את בגדיה והשנייה בעת שהיא עושה את צרכיה - נמצא כי המעשים הינם חמורים ביותר, בזויים בתכלית, פוגעים בצורה קשה בפרטיות, בלתי מוסריים בעליל ועוטים קלון על עושיהם.

לחומרה יחשב כי הנקבל ביצע את המעשים בעת תפקידו כאח בבית החולים, כלפי חברותיו למקצוע. לא במקרה אחד בשני מקרים, יום אחרי יום. בהתנהגותו הבוטה והמשפילה פגע באמון הציבור במערכת הבריאות, ובטוהר מקצוע הסיעוד.

שקלנו לחומרה גם את העובדה שנפגעת העבירה, כפי שהתרשמנו ממכתבה ת/1 ומעדותה בפנינו, כי היא שרויה במצב נפשי קשה, התפטרה ממקום עבודתה, עברה לעיר אחרת, והקושי שלה להיכנס למקומות ציבוריים ולשירותים ציבוריים.

לעניין אמצעי המשמעת:

בכ' הקובל טען כי לא מצא תקדימים דומים למקרה הנדון, והמציא לוועדה שני מקרים "שמזכירים את המקרה". האחד: אחות בשם סוהיל זינתי אשר הוציאה מידע מרשומות רפואיות ומסרה אותן לבן זוגה. רישיונה הותלה לשנתיים. מקרה שני של אח בשם לומלנסקי אשר צילם את אבריהן המוצנעים של מטופלת. רישיונו בוטל לצמיתות. הוועדה בחנה את שני המקרים וסבורה כי על פי המעשים המיוחסים להם, אין כלל מקום להקיש מהם למקרה שבפנינו.

לבחינת אמצעי משמעת שנפסקו בהחלטות קודמות בהם נדונו מקרים נגד אחים במקצועות הסיעוד עיינה הוועדה במאגר החלטות באתר משרד הבריאות:

האח עדל בטל 9.5.2010 – הורשע במעשה מגונה בכוח נפסקו 3 חודשי התלייה.

האח ששמו לא פורסם 11.6.2007 – הורשע במעשה מגונה, נפסקו 18 חודשי התלייה.

האח מרדכי זוהר 28.2.2010 – הורשע באינוסו במעשה מגונה בכוח, נפסקו שנתיים התלייה.

האח עדל קשקוש – הורשע במספר מעשים מגונים, נפסקו שנתיים התלייה.

האח עומר זייד – הורשע ב-5 אישומים של ניסיון להטריד קטינה, נפסק ביטול רישיון ל 5 שנים.

האח חסן אבו סויד 18.12.2024 – מעשה מגונה במרמה, נפסקו 4 חודשי התלייה.

כמו כן נמצאו מקרים בהם הורשעו רופאים בעבירות פליליות בתחום עבירות מין, שנדונו להתליית רישיון בין חודשים ספורים למספר שנים.

דר' אפרים ברקאי – החלטה 6-12 פרסומי תועבה, נפסקו התליית רישיון לשנתיים.

דר' אלעד לאור – החלטה 19-17 פרסום והצגת תועבה, נפסקה התלייה ל 3 שנים.

כמו כן בחנה הוועדה החלטות כלפי רוקחים בהן הוטלו, בגין עבירות משמעת שונות, חמורות יותר וחמורות פחות, תקופות התלייה שנעו בין חודשים ספורים ועד למקסימום של 60 חודשים. ראה החלטת הוועדה בעניינו של יורי פלסקין מיום 18.8.2024. (ערעור על החלטת הוועדה נדחה ע"י בית המשפט המחוזי).

לאור האמור לעיל רצינו לומר כי בקשת בכ' הקובל להתלות את רישיונו של הנקבל לצמיתות אינה פרופורציונלית, וחורגת מכל סטנדרט אמצעי ענישה נהוג.

בחוק העונשין תיקון (113) התשע"ב בסעיף 40ב נאמר:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

כמו כן החוק נותן את דעתו להטלת עונש הולם גם "בצורך להרתעה אישית, בצורך להרתעת הרבים ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

לקולה שקלה הוועדה מספר היבטים: עבירה ראשונה מסוגה. הנקבל, כאמור בכתב האישום, לא צפה בסרטון המצולם. הנקבל פיצה את הנפגעות בסכום כספי ניכר.

תסקירי המבחן שהוגשו לוועדה מהן למדנו כי הנקבל נעדר עבר פלילי בכלל ובעבריינות מין בפרט. עד לביצוע העבירה ניהל אורח חיים נורמטיבי. מכיר במעשיו מביע חרטה ובושה על מעשיו. ציין כי בהתנהגותו פגע באמונם של חבריו לצוות וכן בחברות שלו עם המתלוננות. פגע בפרטיות שלהן וביטא על כך חרטה. הנקבל הופנה למרכז "מעין דבש" שהינו מרכז מורשה לשיקום מונע, אשר מתמחה במתן טיפול ייעודי בעברייני מין. מחברי התסקיר מתרשמים כי הנקבל מחזיק בעמדות פרו חברתיות, רואה בעבירות כזרות למהות ערכיו ומביע חרטה כנה בגיןן.

שיקול חשוב בהחלטת לוועדה היה להופעתו ולעדונו של הנקבל בפניה. הנקבל פרש לפני הוועדה, בכנות רבה, את רגשותיו העמוקים והנפשיים

והדחפים שגרמו לו לבצע את המעשים עליהם הוא מביע חרטה כנה. הוא לא צפה בתמונות. הוא הפנים את התנהגותו הבוטה וער לכך שהמעשה שעשה הוא לא נכון ואסור. הוא ער להשלכות של מעשיו אשר פגעו בחברותיו (הנפגעות) ובצוות המחלקה ובאמון שלהם. והוא מצטער על כך.

ועל כך שנו רבותינו "מודה ועוזב ירוחם".

הוועדה שקלה רבות בקשר לתקופה הראויה להתליית רישיונו של הנקבל. חומרת המעשים והעבירה שביצע הנקבל, כמתואר לעיל. הצורך בהגנה על שלום הציבור, הצורך בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הסיעוד, את הצורך בשמירה על אמון הציבור באחים, את הצורך בהטלת עונשים מרתיעים, והעדפת אינטרס הציבור על פני השיקולים הספציפיים של הנקבל.

לעניין שיקולים אלו, ראה ע"א 10979/04 לאור ליביו נ. שר הבריאות. וכן ע"א 50/91 אדגר סבין נ. שר הבריאות. וכן ת"פ 65167-06-17 בבית המשפט המחוזי באר שבע, מ.י. נ. איימן אל עמר.

לאור האמור לעיל, במכלול השיקולים, תוך מתן משקל ראוי ל"עיקרון אחדות הענישה", הוועדה ממליצה בפני המנהל הכללי של משרד הבריאות להטיל על הנקבל התליית רישיון ל – 12 חודשים.

בשולי הדברים הוועדה מוצאת לנכון, לאור המקרה הנדון, להביא לתשומת לב בית החולים כי מין הראוי לספק חדר הלבשה ראוי לצוות העובדים, להפרדה בין חדר הלבשה לנשים ולגברים. ולמצער הצבת מנעול שיאפשר פרטיות. כל זאת על מנת לאפשר לצוות העובדים תנאים נאותים שיבטיחו זכויות בסיסיות לפרטיות.

ד"ר שירלי לוז	ד"ר תמר וכטר	יגאל חיות, עו"ד
יו"ר הוועדה	חברה	נציג היועמ"ש לממשלה